

БОШКО ТОМАШЕВИЋ

БОГОЈАВЉЕНСКА НОЋ И ПРЕОБРАЖЕЊЕ

БОГОЈАВЉЕНСКА НОЋ

(Исписано по ритму једне Пастернакове њесме)

Сувим је ледом опточено све,
праузрок, зденац.
У изби чисто било,
икона и благод,
благод дрхтала.

Плаво иње за рам се прозорски
хватало,
у кристалној ноћи у луку
месец се на таваницу пењао.

По воћки цича иступила,
кристалне власи и јато вишеуглог растиња.
У изби чисто било,
икона и благод,
благод дрхтала.

Са пећи мирисало бело,
ковчежић са рубљем са студи донесен
мразем је прао свет
и светлост светлом.

Крчаг на столу и хлеб
с плетеном раскоши испосничке гозбе

носили лето бесано
и тропутно брдо живота.

И све је близини непојамно
стремило.
У изби чисто било,
икона и благод,
благод дрхтала.
На крст вејало ледно саће
невидљиво, присно.
На столу кандило горело
и снег на прозору искрице разгрто,
као анђеол.

У изби чисто било,
икона и благод,
благод дрхтала.

БЛАГОВЕСТИ

Мајци за њен 85. рођендан

О, благодсти пута! Сада радостан треба бити
уз застор од цвећа. Не питати ништа. Ићи!
И никакве свеће не палити док пада Реч
на бунило живота у плавет саборну на озеленелу грану.
Не век славити. Већ правек Гласа,
Сагу миља што окади ромор живота у расадном дану.
И тако свим стрелама се дати, од „летописа ребра”
до списа трава и жилâ у пресветој кожи.
Здраво вести! Не муња, ни струна
већ *ми* у разгласној воћки, на звону од ражи;
бруј кроз време у пев и сан по нашој двери.
Благојутро свода, семе престоно, ти нађе пута
по мојој вери.
Године истините на душин празник с мењањем ива
на прозор силазе. Трако чистог века, гласе незалазни, сабери!
Ово јутро пре Крста нам креће, увек испонова. И рађа Време,
живота сву јеку, с венцем вазнесења – преко понора.

СНЕГ НА УСКРС

Чудесни двори меки пред Васкрсење.
Снег и белина цватње. – Куда из ове тишине
у преблагост сати? Како мразем у грозницу травâ,
у вртове глоријâ и грлица са цвећем? – Само тако –
Крстом продисаним, у вихоре Раја,
Крстом благим, оријашким, страшћу животнога вира
уз спиралну воћку, приањајући дахом.

ВЕЧЕ УОЧИ ЋУРЋЕВДАНА

Расплети сенку днева, уђи у вече пред празник
сâм како си остао већ толико година осут
костоболном росом, с детињим видом и ђурђевком.
Бог у твоје медје не меша се тајном но светилку
ти пружа ко некролог сетни да поређаш по спису
лица и сате којих више нема већ сени су само из
твојих веђа под којим ђурђевска киша роси и пева:
Ђурђевска кишица њихо је росила ...
И ништа ти се више не да до детиње лице твоје над тамбурицу
сагнуто, ту мајка стоји и не види унапред да проћи ћеш живот
по тифусном свету, соба нека туробна у алпској гори,
ти писати само знаш док свећа пред тобом не гори, деца
не цвиле, ђурђевак пао по ливади шварцвалдског брега и...
других слика више нема.
По таваници запљуснула бела гарда крстачâ и плеве, прозори
с небом ноћним меко дишу, остаје оно што ће сутра на твоју
адресу опет доћи: ђурђевска роса по јутру и остатак пчела
са кошнице дана Божјих.

ПРЕОБРАЖЕЊЕ

Оцу

Шуме јаблани. Преображење Господње.
Ти сада тамо где нема те давно
где и без тебе све простире се:
прво јесење, јутром магле, с вечери
звезде падалице.

Не долазиш. Шуме јаблани. Простирке
за те разастреће душа и уместо тебе
поглед неисповедан протеклих твâри
на поље ће сести.
„Сапутница туга искрснуће нагло”
да крчаг ти с млеком вечерњим принесе
тамо где Алпе стежу твоје небо
и несаницу по дуду ужежену.

Шуме јаблани. Преображење Господње.
Још са оком се дружи оно што било је некад:
прво грожђе у цркви освећено, светлост
по светлости преображена – поста тихом твар
августовска. На земљи паде плод! Христ је жиг!
Ја жиг заложним гроздом љубим. Блудим несаницом.
Јаблани шуме. Преображење Господње!